

"মৰমৰ সন্তানসকল – যেনেকৈ তোমালোকৰ নিশ্চয় আছে যে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি নহয়, তেওঁ আমাৰ পিতা, তেনেকৈ আনক বুজাই নিশ্চয় কৰোঁৱা তাৰ পিছত তেওঁলোকৰ মতামত লোৱা"

প্ৰশ্ন: পিতাই নিজৰ সন্তানসকলক কোনটো কথা সোধে, যিটো আন কোনেও সুধিব নোৱাৰে?

উত্তৰ: পিতা যেতিয়া সন্তানসকলৰ সৈতে মিলিত হয় তেতিয়া সোধে - সন্তানসকল, আগতে তোমালোকে কেতিয়া লগ পাইছিলো? যিসকল সন্তানে বুজি পাইছে তেওঁলোকে তৎক্ষণাৎ কয় - হয় বাবা, আমি 5 হাজাৰ বছৰ আগতে আপোনাক লগ পাইছিলো। যিসকলে নুবুজে, তেওঁলোক বিবুদ্ধিত পৰে। এনেকুৱা প্ৰশ্ন সোধাৰ খেয়াল অন্য কাৰো নাইবই। পিতাইহে তোমালোকক গোটেই কল্পৰ ৰহস্য বুজায়।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক বেহদৰ পিতাই বুজায় - ইয়াত তোমালোক পিতাৰ সন্মুখত বহি আছে। ঘৰৰ পৰা এইটো বিচাৰ কৰিয়ে ওলোৱা যে আমি শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ, যিয়ে ব্ৰহ্মাৰ ৰথত আহি আমাক স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দি আছে। আমি স্বৰ্গত আছিলো আকৌ ৪4ৰ চক্ৰ লগাই এতিয়া নৰকত আহি পাইছোঁহি। অন্য কোনো সংসংগত কাৰো বুদ্ধিত এই কথাবোৰ উদয় নহ'ব। তোমালোকে জানা যে আমি শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ যি এই ৰথত আহি আমাক পঢ়ায়। তেওঁ আমাক আত্মাসকলক লগত লৈ যাবলৈ আহিছে। বেহদৰ পিতাৰ পৰা নিশ্চয় বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যাব। এয়াতো পিতাই বুজাইছে যে মই সৰ্বব্যাপি নহয়। সৰ্বব্যাপকতো 5 বিকাৰ হয়। তোমালোকৰ মাজতো 5 টা বিকাৰ আছে সেইবাবে তোমালোক মহান দুখী হৈছা। এতিয়া ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি নহয়, এইটো মতামত নিশ্চয় লিখাব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলৰতো দৃঢ় নিশ্চয় আছে যে ঈশ্বৰ পিতা সৰ্বব্যাপি নহয়। পিতা হৈছে চুপ্ৰিম (পৰম) পিতা, চুপ্ৰিম শিক্ষক, গুৰুও হয়। বেহদৰ সংগতি দাতা হয়। তেৱেঁই হৈছে শান্তি দিওঁতা। অন্য কোনো ঠাইত এনেকুৱা খেয়াল কোনেও নকৰে যে কি প্ৰাপ্তি হ'ব। কেৱল কানেৰে শুনি ৰস ল'বলৈ - ৰামায়ণ, গীতা আদি গৈ শুনে। বুদ্ধিত অৰ্থ একো নাই। আগতে আমি পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপি বুলি কৈছিলো। এতিয়া পিতাই বুজায় - এয়াতো মিছা। বহুত গ্লানি কৰাৰ কথা। গতিকে এই মতামতো বহুত জৰুৰী। আজিকালি যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে উদঘাটন আদি কৰোৱা, তেওঁলোকে লিখে - ব্ৰহ্মাকুমাৰীয়ে ভাল কাম কৰে। বহুত ভাল বুজনি দিয়ে। ঈশ্বৰক প্ৰাপ্ত কৰাৰ ৰাস্তা দেখুৱায়, ইয়াৰ দ্বাৰা মানুহৰ অন্তৰত কেৱল ভাল প্ৰভাৱ পৰে। বাকী এনেকুৱা মতামত কোনেও লিখি নিদিয়ে যে গোটেই জগততে মনুষ্যই যি ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি বুলি কয়, সেইটো হৈছে ডাঙৰ ভুল। ঈশ্বৰতো পিতা, শিক্ষক, গুৰু হয়। এটা মুখ্য কথা হ'ল এইটো, দ্বিতীয়তে আকৌ মতামত ল'ব লাগে যে এই বুজনিৰ পৰা মই বুজিছো যে গীতাৰ ভগৱান কৃষ্ণ নহয়। ভগৱান কোনো মনুষ্য বা দেৱতাক কোৱা নহয়। ভগৱান হৈছে এজন, তেওঁ হৈছে পিতা। সেই পিতাৰ পৰাই শান্তি আৰু সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। এনেকুৱা মতামত ল'ব লাগে। এতিয়া তোমালোকে যি মতামত লোৱা সেয়া কোনো কামৰ নহয়। অৱশ্যে হয়, ইমানখিনি লিখে যে ইয়াত শিক্ষা বহুত ভাল দিয়ে। বাকী মুখ্য কথা য'ত তোমালোকৰ বিজয় হ'ব লাগিব, সেইটো লিখোৱা যে এই ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলে সত্য কথা কয় যে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি নহয়। তেওঁতো পিতা হয়, তেৱেঁই হৈছে গীতাৰ ভগৱান। পিতা আহি ভক্তি মাৰ্গৰ পৰা আঁতৰাই জ্ঞান দিয়ে। এইটো মতামতো জৰুৰী যে পতিত-পাৱনী পানীৰ গংগা নহয়, এজন পিতাহে হয়। এনেকুৱা মতামত যেতিয়া লিখিব তেতিয়াহে তোমালোকৰ বিজয় হ'ব। এতিয়া সময় বাকী আছে। এতিয়া তোমালোকৰ যি সেৱা চলে, ইমান খৰচ হয়, এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলেই ইজনে-সিজনক সহায় কৰা। বাহিৰৰ লোকসকলেতো একো গমেই নাপায়। তোমালোকেই নিজৰ তন-মন-ধনেৰে খৰচ কৰি নিজৰ বাবে ৰাজধানী স্থাপনা কৰা। যিয়ে কৰিব তেৱেঁ পাব। যিয়ে নকৰে তেওঁ নাপায়। কল্পই-কল্পই তোমালোকেই কৰা। তোমালোকেই নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হোৱা। তোমালোকে বুজি পোৱা যে পিতা, পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, গীতাৰ জ্ঞানো যথার্থ ৰীতি শুনায়। ভক্তি মাৰ্গত যদিও গীতা শুনি আহিছা কিন্তু ৰাজ্য জানো প্ৰাপ্ত কৰিলা। ঈশ্বৰীয় মতৰ পৰা পৰিৱৰ্তন হৈ আসুৰী মত হৈ গ'ল। চৰিত্ৰ নষ্ট হৈ পতিত হৈ পৰিলা। কুস্ত মেলিলে কিমান মনুষ্য কোটিৰ হিচাপত যায়। য'তেই পানী দেখে তালৈকে যায়। এনেকৈ ভাবে যে পানীৰ দ্বাৰাই পাৱন হ'ব। এতিয়া পানীতো য'তে ত'তে নদীৰ পৰা আহি থাকে। ইয়াৰ দ্বাৰা কোনোবা পাৱন হ'ব পাৰে জানো! পানীত স্নান কৰিলে আমি জানো পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ দেৱতা হৈ যাম। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে কোনেও পাৱন হ'ব নোৱাৰে। এইটো হৈছে ভুল। তেন্তে এই 3টা কথাত মতামত ল'ব লাগে। এতিয়া কেৱল এনেকৈ কয় যে সংস্থাটি ভাল, গতিকে বহুতৰ অন্তৰ যি ভ্ৰান্তিৰে ভৰি আছে যে ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলৰ যাদু আছে, পলুৱাই লৈ যায় – তেনে চিন্তাধাৰা দূৰ হৈ যায় কিয়নো আৰাজতো বহুত বিস্তাৰিত হৈ গৈছে। বিলাতলৈকে এই আৰাজ গৈছিল যে এওঁক 16108 গৰাকী ৰাণী লাগে, তাৰ ভিতৰত

400 গৰাকী পোৱা গ'ল কাৰণ সেই সময়ত সংসংগত 400 গৰাকী আছিল। বহুতে বিৰোধিতা কৰিলে, পিকেটিং আদিও কৰিছিল, কিন্তু পিতাৰ আগততো কাৰো একো চলিব নোৱাৰে। সকলোৱে কৈছিল এই যাদুকৰজন আকৌ ক'ৰ পৰা আহিল। তাৰ পিছত চমৎকাৰ চোৱা, বাবাতো কৰাচীত আছিল। নিজে নিজে গোটেই দলটি মিলি পলাই আহিল। কোনেও গমেই নাপালে যে তেওঁলোকৰ ঘৰৰ পৰা কেনেকৈ পলাই গ'ল। এইটোও খেয়াল নকৰিলে যে ইমানবোৰ গৈ ক'ত থাকিব। তাৰ পিছত বাবাই ততালিকে এটা বাংলা লৈ ল'লে। গতিকে যাদুৰ কথা হৈ নগ'ল জানো। এতিয়াও কৈ থাকে – এওঁলোক যাদুকৰণী। ব্ৰহ্মাকুমাৰীৰ ওচৰলৈ গ'লে আৰু ঘূৰি নাহে। এওঁলোকে স্ত্ৰী-পুৰুষক ভাই-ভনী কৰি দিয়ে সেইবাবে বহুতে নাহেই। এতিয়া তোমালোকৰ প্ৰদৰ্শনী আদি দেখি আগৰ যিবোৰ কথা বুদ্ধিত বহি আছে, সেয়া দূৰ হৈ যায়। বাকী পিতাই যি মতামত বিচাৰে, সেয়া কোনেও নিলিখে। বাবাক তেনেকুৱা মতামত লাগে। এইটো যাতে লিখে যে গীতাৰ ভগৱান কৃষ্ণ নহয়। গোটেই জগতে কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ বুলিয়ে ভাবে। কিন্তু কৃষ্ণইতো পুৰা 84 জন্ম লয়। শিৱবাবা হৈছে পুনৰ্জন্ম ৰহিত। সেয়েহে এই ক্ষেত্ৰত বহুতৰ মতামত লাগে। গীতা শুনোতা বহুত আছে পিছত দেখিব এয়াতো বাতৰি কাকততো প্ৰকাশিত হৈছে যে গীতাৰ ভগৱান হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ। তেৱেঁই পিতা, শিক্ষক, সকলোৰে সত্ৰগতিৰ দাতা। শান্তি আৰু সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ কেৱল তেওঁৰ পৰাই পোৱা যায়। বাকী এতিয়া তোমালোকে পৰিশ্ৰম কৰা, উৎঘাটন কৰোৱা, কেৱল মনুষ্যৰ ভ্ৰান্তিবোৰ আঁতৰে, ভাল বুজনি পায়। বাকী বাবাই যেনেকৈ কয় তেনেকুৱা মতামত যাতে লিখে। মুখ্য মতামত হৈছে এইটো। বাকী কেৱল মতামত দিয়ে - এই সংস্থাটি বহুত ভাল। ইয়াৰ পৰা কি হ'ব। অৱশ্যে হয়, পিছলৈ যেতিয়া বিনাশ আৰু স্থাপনা সমীপলৈ আহিব তেতিয়া তোমালোকে এই মতামতো পাবা। বুজি লৈ লিখিব। এতিয়া তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিবতো ধৰিছে নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে স্তান পাইছা - এজন পিতাৰ সন্তান আমি সকলো ভাই-ভাই। এয়া যিকোনো লোককে বুজোৱাতো অতি সহজ। সকলো আত্মাৰে পিতা হৈছে এজন চুপ্ৰিম বাবা। তেওঁৰ পৰা নিশ্চয় চুপ্ৰিম বেহদৰ পদো পোৱা উচিত। সেয়া 5 হাজাৰ বছৰ আগতে তোমালোকে পাইছিল। তেওঁলোকে কলিযুগৰ আয়ুস লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। তোমালোকে 5 হাজাৰ বছৰ বুলি কোৱা, কিমান পাৰ্থক্য আছে।

পিতাই বুজায় - 5 হাজাৰ বছৰ আগতে বিশ্বত শান্তি আছিল। এয়া এইম-অৰ্জেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) সন্মুখত থিয় হৈ আছে। এওঁলোকৰ ৰাজ্যত বিশ্বৰ শান্তি আছিল। সেই ৰাজধানী আমি আকৌ স্থাপনা কৰি আছে। গোটেই বিশ্বত সুখ- শান্তি আছিল। দুখৰ কোনো নাম নাছিল। এতিয়াতো অপাৰ দুখ। আমি গুপ্ত ৰীতিৰে নিজৰ তন-মন-ধনৰে সেই সুখ-শান্তিৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছে। পিতাও গুপ্ত, ন'লজো গুপ্ত, তোমালোকৰ পুৰুষাৰ্থো গুপ্ত, সেইবাবে পিতাই গীত- কবিতা আদিও পচন্দ নকৰে। সেয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। ইয়াতেতো মৌন হৈ থাকিব লাগে, চলোঁতে-ফুৰোঁতে শান্তিৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু বুদ্ধিত সৃষ্টি চক্ৰ মন্থন কৰিব লাগে। এতিয়া পুৰণি সৃষ্টিত এয়া হৈছে আমাৰ অন্তিম জন্ম। আকৌ আমি নতুন সৃষ্টিত প্ৰথম জন্ম ল'মগৈ। আত্মা নিশ্চয় পবিত্ৰ হ'ব লাগে। এতিয়াতো সকলো আত্মাই পতিত। তোমালোকে আত্মাক পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ পিতাৰ লগত যোগযুক্ত হোৱা। পিতাই নিজে কয় - সন্তানসকল, দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰা। পিতাই নতুন সৃষ্টি তৈয়াৰ কৰি আছে, তেওঁক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব। হেৰ', পিতা যিয়ে তোমালোকক বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দিয়ে, এনেকুৱা পিতাক তোমালোকে কেনেকৈ পাহৰি যোৱা! তেওঁ কয় - সন্তানসকল, এই অন্তিম জন্ম কেৱল পবিত্ৰ হোৱা। এতিয়া এই মৃত্যুলোকৰ বিনাশ সমাগত। এই বিনাশো হ'ব 5 হাজাৰ বছৰ আগত এনেকৈয়ে হৈছিল। এয়াতো স্মৃতিত আহে নহয় জানো। যেতিয়া নিজৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। পিতাৰ ওচৰলৈ যিয়ে আহে তেওঁক মই সোধো - আগতে কেতিয়া লগ পাইছিলো? কিছুমানে যিয়ে বুজি পায় তেওঁলোকে ততালিকে কৈ দিয়ে 5 হাজাৰ বছৰ আগত। কোনোবা নতুন আহিলে বিবুদ্ধিত পৰে। বাবাই বুজি পায় যে ব্ৰাহ্মণীয়ে বুজোৱা নাই। তেতিয়া কওঁ ভাবা, তেতিয়া স্মৃতি আহে। এই কথাটো অন্য কোনেও সুধিব নোৱাৰে। সোধাৰ খেয়ালেই নাহিব। তেওঁলোকে এই কথাবোৰ কি জানিব। পিছলৈ তোমালোকৰ ওচৰলৈ বহুতে আহি শুনিব, যিসকল এই কূলৰ হ'ব। সৃষ্টিতো নিশ্চয় পৰিৱৰ্তন হ'ব। চক্ৰৰ ৰহস্যতো বুজাই দিয়া হৈছে। এতিয়া নতুন সৃষ্টিত যাব লাগিব। এই পুৰণি সৃষ্টিক পাহৰি যোৱা। পিতাই নতুন ঘৰ সাজে তেতিয়া বুদ্ধি তালৈ গুচি যায়। পুৰণা ঘৰৰ প্ৰতি আৰু মমত্ব নাথাকে। এয়া আকৌ হৈছে বেহদৰ কথা। পিতাই নতুন সৃষ্টি স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি আছে সেইবাবে এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টিক দেখিও নাচাবা। মমত্ব যাতে নতুন সৃষ্টিৰ প্ৰতি থাকে। এই পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা বৈৰাগ্য। তেওঁলোকেতো হঠযোগৰ দ্বাৰা হৃদৰ সন্ম্যাস কৰি জংঘলত গৈ বহে। তোমালোকৰতো হৈছে গোটেই পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা বৈৰাগ্য, ইয়াতেতো অনেক দুখ আছে। নতুন সত্যযুগী সৃষ্টিত অপাৰ সুখ আছে গতিকে নিশ্চয় তেওঁক স্মৰণ কৰিব। ইয়াত সকলো দুখ দিওঁতা। মা-পিতা আদি সকলোৱে বিকাৰত আৱদ্ধ কৰাই দিব। পিতাই কয় - কাম হৈছে মহাশক্ৰ, কামক জয় কৰিলেহে তোমালোক জগতজিৎ হ'বগৈ। এই ৰাজযোগ পিতাই শিকায়, যাৰ দ্বাৰা আমি এই পদ পাওঁ। এনেকৈ কোৱা, আমাক ভগৱানে স্বপ্নত কয় যে পাৱন হোৱা তেতিয়া স্বৰ্গৰ ৰাজ্য লাভ কৰিব। তেন্তে এতিয়া মই এটা জন্ম অপবিত্ৰ হৈ নিজৰ ৰাজ্য হেৰুৱাম জানো। এইপবিত্ৰতাৰ কথাতে কাজিয়া

হয়। দ্রোপদীয়েও আহ্বান কৰিছিল এই দুশাসনে মোক নগ্ন কৰে। এয়াও খেল দেখুৱায় যে দ্রোপদীক কৃষ্ণই ২১ খন শাৰী দিয়ে। এতিয়া পিতাই বহি বুজায় যে কিমান দুৰ্গতি হৈ গ'ল। অপাৰ দুখ নহয় জানো। সত্যযুগত অপাৰ সুখ আছিল। এতিয়া মই আহিছো- অনেক অধৰ্মৰ বিনাশ আৰু এক সত্য ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। তোমালোকক ৰাজ্য-ভাগ্য দি বানপ্ৰস্থলৈ গুচি যাম। আধাকল্প আকৌ মোৰ দৰকাৰে নাথাকিব। তোমালোকে কেতিয়াও স্মৰণো নকৰিব। পিতাই বুজায় - তোমালোকৰ প্ৰতি সকলোৰে মনত যি উল্টা প্ৰকল্পন আছে সেয়া আঁতৰি ঠিক হৈ আছে। বাকী মুখ্য কথা হ'ল - মতামত লিখাই লোৱা যে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি নহয়। তেওঁতো আহি ৰাজযোগ শিকাইছে। পতিত-পাৱনো পিতাই হয়। পানীৰ নদীয়ে জানো পাৱন কৰিব পাৰিব। পানীতো সকলো ঠাইতে থাকে। এতিয়া বেহদৰ পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজা। দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰা। আত্মাইহে এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লয়। তেওঁলোকে আকৌ কৈ দিয়ে -আত্মা নিৰ্লেপ। “আত্মাই পৰমাত্মা” এয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। সন্তানসকলে কয় – বাবা, স্মৰণ কেনেকৈ কৰো? হেৰ’, নিজকে আত্মা বুলি বুজি নোপোৱা জানো। আত্মা কিমান সূক্ষ্ম বিন্দু তেন্তে আত্মাৰ পিতাও সিমানেই সূক্ষ্ম হ’ব। তেওঁ পুনৰ্জন্মত নাহে। বুদ্ধিত এই জ্ঞান আছে। পিতা কিয় স্মৃতিলৈ নাহিব। চলোঁতে-ফুৰোঁতে পিতাক স্মৰণ কৰা। অচ্ছা, পিতাৰ ডাঙৰ ৰূপ বুলিয়ে ধৰি লোৱা। কিন্তু স্মৰণতো এজনকে কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব। আৰুতো কোনো উপায় নাই। যিয়ে বুজি পায় তেওঁলোকে কয় - বাবা আপোনাৰ স্মৃতিৰে আমি পাৱন হৈ পাৱন সৃষ্টি বিশ্বৰ মালিক হ’মগৈ তেন্তে আমি কিয় স্মৰণ নকৰিম। আনকো সোঁৱৰাই দিব লাগে তেতিয়া পাপ খণ্ডন হৈ যাব। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) যেনেকৈ পিতা আৰু ন’লেজ গুপ্ত হয়, তেনেকৈ পুৰুষাৰ্থো গুপ্ত ভাৱে কৰিব লাগে। গীত-কবিতা আদিৰ সলনি মৌন হৈ থকাই ভাল। চলোঁতে-ফুৰোঁতে শান্তিৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে।

(২) পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন হৈ আছে সেইবাবে ইয়াৰ পৰা মমত্ব আঁতৰাই দিব লাগে, ইয়াক দেখিও চাব নালাগে। বুদ্ধি নতুন সৃষ্টিৰ প্ৰতি লগাব লাগে।

বৰদান: সকলো পদাৰ্থৰ আসক্তিৰ পৰা উপৰাম অনাসক্ত, প্ৰকৃতিজিৎ হোৱা
যদি কোনো পদাৰ্থই কৰ্মন্দ্ৰিয়ক বিচলিত কৰে অৰ্থাৎ আসক্তিৰ ভাৱ উৎপন্ন হয় তেতিয়াও উপৰাম হ’ব নোৱাৰে। ইচ্ছাবোৰেই হৈছে আসক্তিৰ ৰূপ। কিছুমানে কয় - ইচ্ছা নাই কিন্তু ভাল লাগে। তেন্তে এয়াও হৈছে সূক্ষ্ম আসক্তি - ইয়াক সূক্ষ্ম ৰূপত চেকিং (পৰীক্ষা) কৰা যে এই পদাৰ্থ অৰ্থাৎ অল্পকালৰ সুখৰ সাধনে আকৰ্ষিততো নকৰে? এই পদাৰ্থ হৈছে প্ৰকৃতিৰ সাধন, যেতিয়া ইয়াৰ পৰা অনাসক্ত অৰ্থাৎ উপৰাম হ’বা তেতিয়া প্ৰকৃতিজিৎ হ’বগৈ।

স্লোগান: “মোৰ-মোৰ”ৰ সমস্যাক এৰি বেহদত থাকা তেতিয়া বিশ্ব কল্যাণকাৰী বুলি কোৱা হ’ব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!